

Eingríms synir

Eingrím eigur eina borg,
hon stendur á høgum fjalli,
ellivu eigur hann synir av sær,
tann tólvti er riddarin snjalli.

*Har var leikur, har var stríð,
har vórðu tróddar urgans pípur,
mitt um Júlland garda rípur.*

2. Ellivu eigur hann synir av sær,
heima í heyggi býr,
ein er yvir øllum teim,
kappin Angantýr.

3. Angantýr situr í sínari høll,
talar við sínar dreingir:
“Hvar vita tit mín javnlíka?
tað havi eg hugsað leingi.”

4. Angantýr situr í sínari høll
talar við sínar menn:
“Hvar vita tit mín javnlíka?
tað havi eg hugsað enn.”

5. Sveinar svara sínum harra:
“Hví spyr tú svá?
Best man tú vita við sjálvum tær,
hvar tær stendur hugur á.

5. Best man tú vita við sjálvum tær,
hvar tær stendur hugur á,
hoyrt hava vit gitið Svøríkis kong,
ið væna dóttir ár.

7. Svøríkis kongur dóttur eigur,
hava hana menn við orði,
henni er stólur av gulli settur
framman for kongins borði.

8. Hann hevur henni ein saðil bygt,
hann stendur har borgum nærri,
leyvini bleiktra uppi við ský,
og fáir byggjast hægri.

9. Hann hevur henni ein saðil bygt,
hann stendur har borgum hjá,
leyvini bleiktra uppi við ský,
bæði gul og blá.

10. Hon kann alt við hondum gera,
sømir seg væl ein kvinna,
hon kann bæði lesa og skriva,
reyðargull kann hon spinna.

11. Hon kann alt við hondum gera,
sømir seg væl ein kvinna,
hon kann bæði lesa og skriva
bøkur og rúnarmál.”

12. “Er hon so von og tekkilig,
sum tú sigur frá,
hagar streingi eg heiti mítt,
tað stendst hvat av, ið má.

13. Er hon so von og tekkilig,
sum tú sigur til,
hagar streingi eg heiti mítt,
tað stendst hvat av, ið vil.”

14. So letur kappin Angantýr
síni skipini gera,
allar letur hann streingirnar
av reyðargulli vera.

15. Teir gingu so til strandar oman,
ríkir menn og reystir,
lunnar brustu og jørðin skalv,
teir drógu knørr úr neysti.

16. Teir vundu upp síni silkisegl,
gull við vovin rand,
strikaðu ikki á bunka niður
fyr enn við Svøríkis land.

17. Teir strikaðu ikki á bunka niður
fyr enn við Svøríkis land,
teir lótu síni akker falla
á so hvítan sand.

18. Teir lótu síni akker falla
á so hvítan sand,
fyrst steig kappin Angantýr
sínum fótí á land.

19. Fyrstur steig kappin Angantýr
sínum fótum á land,
síðani allir ellivu brøður
undir hans høggru hond.

20. Uppi í miðjum grasagarði
akslar hann sítt skinn,
og so búgvín gongur hann
í høggar hallar inn.

21. Og so búgvín gongur hann
í høggar hallir inn,
sum Svøríkis kongur for borði sat
við monnum hundrað fimm.

22. Angantýr gekk í høllina inn,
í forðum var tað siður,
hevur nú alt í einum orði,
hann heilsar og hann biður.

23. Angantýr stendur á hallargólvi,
ber fram kvøðu sína:
“Sit væl reysti Svøríkis kongur,
gev mær dóttir tína.”

24. Til tað svaraði Svøríkis kongur,
hann letur so orðum fara:
“Er her nakar av mínum monnum
frú Ingibjörg vil forsvara?”

25. Men er her nakar av mínum monnum,
frú Ingibjörg vil forsvara,
eg svørji honum trygdareid,
hann skal mína dóttur hava.”

26. “Tað síggi eg á tær, Hjalmar kappi,
tær man ognast sprund,
kom á hólum og barst við meg
eina so lítla stund.

27. Vit skulu okkum á oynna út,
tú við Eingríms synum,
Ørvaroddur fylgir mær,
hann er ikki kappin minni.”

28. So letur reystur Hjalmar kappi
síni skipini gera,
allar letur hann streingirnar
við reyðargulli vera.

29. Teir gingu so til strandar oman,
ríkir menn og reystir,
lunnar brustu og jørðin skalv,
teir drógu knørr úr neysti.

30. Teir vundu upp ein hvítan dúk,
út í havið settu,
Ingibjörg græt so mœðiliga,
hon stóð á landi eftir.

31. Oddur talar Hjalmar til:
“Tú er av góðum kyni,
eg skal móti Angantýr,
og tú móti Eingríms synum.

32. Vit skulu okkum Angantýr
við harðari gongu kníggja,
ikki skal frætta Ingibjörg,
at eg skal undan flýggja.”

33. Men Oddur so til orða tekur,
mælir fyrri sær,
fer tú móti Angantýr,
deyðan viltú tær.

34. Teir lögdu so mót oynni út,
væntaðu sær til frama,
berserkar vóru við Angantýr
Hjalmar at bana.

35. Hjalmar kappi og Angantýr
teir bardust av oynni niður,
falnir vóru teirra menn,
teir flestu av skipaliði.

36. Hjalmar hann sló Angantýr
niður fyrri sín fót:
“Hjalmar, gev mær drekka í dag,
tí tað er dreingja bót.”

37. Hjalmar hann sló Angantýr
niður for sínar fœtur:
“Hjalmar gev mær drekka í dag,
tí tað eru dreingja bœtur.”

38. “Gjarna gevi eg tær drekka í dag
út av mínum runni,
hojr tú, kappin Angantýr,
í dag havi eg teg vunnið”.

39. Drekka helt hann fyrri hann,
tann hin ríki alvin,
ilt var í tann heidna hund,
hann stakk hann undir hjálmin.

40. Tað var reysti Hjalmar kappi,
hann sínum svørði brá,
hann kleyv kappan Angantýr
sundur í lutir tvá.

41. Allir riðu ellivu brøður
niðan við eini á.
Nú skal Oddur av lívi takast,
Hjalmar er ikki hjá.

42. Oddur reið mót øllum teim,
hann royndi góðar gripir,
allar feldi hann ellivu brøður
niður for eina sipu.

43. Oddur reið mót øllum teim
niðan við eini á,
allar feldi hann ellivu brøður,
sum søgur ganga frá.

44. Oddur kom so síðla á degi
ríðandi fram við strond,
hann sá, hvar ið Hjalmar sat
við eiturblásin ond.

45. Oddur kom so síðla á degi
ríðandi fram við steini:
“Hví situr tú so bleikur sum bast,
hvat hevur tær verið at meini?”

46. “Hann spretti mína brynjuna,
hann spilti mítt holdið hvíta,
eitur var í svørðinum,
tað mundi í hjarta níta.

47. Tú drístaði teg á brynjuna,
sum gjörd var av silvuri hvíta,
her standi eg í skjúrtuni
ógvisligur at líta

48. Tú drístaði teg á brynjuna,
sum gjörd var av silvuri reina,
enn standi eg í skjúrtu míni,
havi ei fingið skeinu.”

49. “Tú drístaði teg á brynjuna,
sum gjørt var út av stál,
enn standi eg í skjúrtu míni,
eg havi ei fingið sár.

50. Reyðan ring av armi dró,
meðan hann kundi tala,
sendi hann frúnni Ingibjörg
og bað hana liva sæla.

51. Reyðan ring av armi dró,
meðan hann fleyt í blóði,
sendi hann frúnni Ingibjörg,
sínnum væna fljóði.

52. Oddur tók upp Hjalmar's lík,
bar tað niður til strond,
vant upp segl í húnar hátt,
hann sigldi til Svøríkis land.

53. Líkið varð sett í glæstriborg,
yvirmsurt við blóð,
Ingibjört risti kross for sær,
hon doyði sum hon stóð.

54. Tey fóru bæði í eina grøv,
Hjalmar og hans vív,
alla ævi Ørvarodd
hann syrgdi stallbróður sín.

55. Ásbjörn seg so trúgvur var,
vildi halda lovað,
livandi seg í jørðina gróv,
hjá Hjalvari vildi hann sova.

56. Oddur livdi eftir tá
har á konga málum,
síðani leiddist honum við
at drekka av silvurskálum.

57. Oddur livdi eftir tá,
keddist við sítt lív,
fór so burtur í onnur lond,
hvar hann hoyrði frá stríð.

58. Hoyrt havi eg og frá tí sagt,
at Eingrím dóttur hevði,
hon skuldi Odd av lívi taka,
hevna sín bróðurs deyða.

59. Men tí er tað órímiligt,
tí Oddur í Noregi doyði,
tað stóð ei fyri mínum eygum,
at nakar hans lív oyð'legði.

Kvæði um Eingrím's synir (Arngrím's synir) finst í fleiri uppskriftum. Tað er 2. táttur av Hjalmar's kvæði. Hendan uppskriftin er úr Stórhúsi í Dali; Jens Ludvík Johannesen hevði hana frá sínum forfedrum. Uppskriftin, sum Jóannes í Króki í 1821 fekk av sama kvæði frá Grias við Á í Húsavík, líkist nokk so nógv hesari, men er nakað longri. jd.